

Kęstutis Kasparavičius

Du kiškiai

Atėjo pavasaris – puikus metas vaikščioti į svečius. Pilkasis kiškis nuėjo aplankyti savo draugo žaliojo kiškio.

Žaliasis kiškis buvo truputį keistas. Jis gyveno atvirkščiai – aukštyn kojom. Jo namelyje viskas buvo atvirkščiai. Staliukas, kėdės, lova, drabužių spinta ir kiti baldai stovėjo ant lubų. Net raštuotas kilimėlis buvo tarsi prilipęs prie lubų ir nė nemanė nukristi. Tik šviestuvas kabojo ant grindų.

Pilkasis kiškis įėjo pro duris, pažvelgė aukštyn ir pasisveikino. Žaliasis kiškis sėdėjo prie staliuko aukštai palubėje ir gėrė arbatą. Jam patiko šitaip gyventi, tik... buvo viena blogybė. Žaliasis kiškis negalėjo išeiti pasivaikščioti į lauką, nes būtų nuskridęs. Lauke juk nėra lubų.

– Kaip norėčiau į lauką, pasižiūrėti pavasario! – užsisvajojo žaliasis kiškis. – Gal galėtum prisirišti mane prie pavadėlio ir eiti kaip su oro balionėliu?

– Padarysim kitaip, – pasakė pilkasis kiškis ir parodė dvi plytas, kurias buvo atsinešęs. –Prisirišk jas prie kojų ir apsiversi: kojom žemyn, galva aukštyn.

Taip abu kiškiai ir vaikštinėjo – kartais vienu, kartais kitu būdu.